

התיקון שלמעלה משרש התהו, תהו כידוע⁹ שבנין עולם התהו הי' ע"מ לסתור, והסתירה היא ע"מ לבנות עולם התיקון, והיינו, שבשרש הענינים (בכחי' שלמעלה משבירה ותיקון) קדם עולם התיקון. וכיארר הענין, דהנה, בלחם מן הארץ ישנו ענין עבודת הכיורים לברר את הניצוצות דתהו שנפלו בדברים הגשמיים, ועיי' שמכברים אותם מעלים אותם לשרשם בתהו. ועיי' נעשה עליו גדול ביותר, שהיו קדימת התהו לתיקון היא לא רק ענין של קדימה ואיחור, סיבה ומסוכב, אלא גם קדימה במעלה ומדריגה, והיינו, שהאורות דתהו הם נעלים מאורות דתיקון, כידוע¹⁰ שבתהו היו אורות מרובים וכלים מועטים, ובתיקון האורות מועטים והכלים מרובים, ועיי' עבודת הכיורים מעלים את הניצוצות לשרשם בתהו, שהם אורות נעלים ביותר, ועוד זאת, שממשיכים את האורות העליונים דתהו בכלים רחבים דתיקון, שזהו תכלית ענין העבודה לחבר ולהמשיך את האורות מרובים דתהו בכלים רחבים דתיקון, שענין זה הוא מצד השרש דתיקון שלמעלה מתהו, שזהו"ע לחם מן השמים שלמעלה מכללות ענין הכיורים כו'.

(ג) **וכיארר** הענין בפרטיות יותר, דהנה, בענין הכיורים גופא ישנם ב' אופנים, כיוור מלמעלה למטה, וכיוור מלמטה למעלה. הכיוור מלמעלה למטה הוא הכיוור מצד הגילוי אור שמלמעלה שנעשה עוד טרם שהגיע הזמן של עבודת האדם, והוא ענין הכיוור שעיי' בחי' שם מ"ה דתיקון המכבר, שעיי' נעשה הכיוור בכללות העולמות אבי"ע. וסדר הכיוור הוא, שתחילה נתברר משבכה"כ דתהו ניצוצות היותר טובים שיכולים להכלל באצילות (כפי מה שעלה ברצונו ית' באיזה אופן יהי' עולם האצילות), ומה שנשאר, היינו, הפסולת שלא שייך שיהי' נכלל באציי', נפל לבריאה (והו"ע הקליפה שנגנז אצילותו), שמעמדה בעולם הבריאה). ואח"כ נתברר עוד פעם מה שיהי' נכלל במדריגת עולם הבריאה והשאר נפל ליצירה. ואח"כ נתברר עוד מה שיהי' נכלל ביצירה והשאר נפל לעשי'. ומובן מזה שהחילוק בין כיוור לכיוור שלאחריו הוא בכ' ענינים. ענין הא', שהניצוצות שנתבררו בכיוור הראשון הם במדריגה נעלית יותר, משא"כ הניצוצות שנתבררו בכיוור שלאח"כ הם למטה

(9) ראה מאמרי אדמו"ר חזקן תקס"ג ח"ב
 ע' תשכת. מאמרי אדמו"ר האמצעי דברים שענין י"ד (שער התיקון) פ"ה. שער יא (שער ח"ב ע' תקפה ואילך. סה"מ תרס"ג ע' נג המלכים) פ"א. פ"ה. תו"ח בראשית ט, א ואילך. ובכ"מ.
 (10) ראה לקי"ת תודיע כג, ב ואילך. ועוד.

בס"ד. ש"פ שלח, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

דקיי באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה להוי' ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה! וצריך להבין? אומרו (והוי' באכלכם) מלחם הארץ, הלא כבר נאמר לפני זה: כבואכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה, היינו, שלא נתחייבו בחלה בהיותם במדבר אלא רק כבואם לארץ, ומה בא להשמיענו כאמרו והוי' באכלכם מלחם הארץ. גם צריך להבין אומרו תרימו תרומה להוי' גי' חלה תרימו תרומה, שהכתוב כופל תרימו תרומה כ' פעמים. ובספרי איתא תרימו תרומה, בתרומה גדולה הכתוב מדבר, או אינו אלא בתרומת חלה, כשהוא אומר חלה תרימו תרומה הרי חלה אמורה, הא מה אני מקיים תרימו תרומה לה', בתרומה גדולה הכתוב מדבר. אמנם, אף שמיטורא דקרא דרשו חז"ל שקאי גם על תרומה גדולה, מ"מ, לפי פשוטו של מקרא קאי כל הפסוק על תרומת חלה בלבד, שהיו מצות תרומה גדולה אין מקומה בפרשה זו, אלא בפרשה שלאח"כ יחד עם כל שאר מתנות כהונה, ועפ"ז צריך להבין מה שבתרומת חלה נאמר תרימו תרומה כ' פעמים. וגם צריך להבין מ"ש והוי' באכלכם גי' תרימו תרומה, הרי חיוב מצות חלה היא באופן שקודמת להינטל קודם האכילה, ומהו אומרו והוי' באכלכם גי' תרימו תרומה (כפי שהקשה הרמ"ז בפרשת

(ב) **ויזכר** זה בהקדים ביאור כללות ענין הלחם, שיש בו ב' בחינות, לחם מן הארץ, ולחם מן השמים. וכ' ענינים אלו ישנם בכללות סדר ההשתלשלות, וכן בעבודת האדם (שזהו עיקר כל הענינים, כמארז"ל אני נבראתי לשמש את קוני). והענין בזה, דלחם מן הארץ ולחם מן השמים בכללות סדר ההשתלשלות הו"ע תהו ותיקון, לחם מן הארץ הוא מבחי' התהו שקדם לתיקון, ולחם מן השמים הוא משרש

(1) פרשתנו (שלח) טו, יט"ב.
 (2) ראה גם ד"ה והוי' באכלכם תשל"ג.
 (3) פסוק ית.
 (4) קרח ית, יב ובפרי"ש.
 (5) ערב, א (הובא באוה"ת פרשתנו ס"ע ע' 207 ואילך.
 תקלו'.
 (6) בשלח טז, ד.
 (7) משנה וברייתא סוף קידושין.
 (8) בהבא לקמן — ראה המשך תעריב ח"ב ע' א"טכ ואילך. וראה גם סה"מ תשי"ה ע' 207 ואילך.

במדריגה. וענין הכי, שהפסולת שנשאר מכיור הראשון הוא פסולת דק ביותר, משא"כ הפסולת שנשאר מהכיור שלאח"כ הוא פסולת גם יותר. וזהו שהקליפה דאצילות היא קליפה דקה, וכידוע: שהקליפה דאצילות יש בה רק ו"ק, שדוגמתו באדם הו"ע הששה מדות, וקליפה דבריא יש בה גם חו"ב דקליפה, ענין המוחין, וחכ"ד דקליפה גרוע הרבה יותר וקשה יותר לברר מהמדות דקליפה, כמבואר בתניא¹³. וכידוע¹⁴ בענין ארץ קניז וקדמוני¹⁵ שכנגד ג' המוחין, שהכיור שלהם יהי' רק לעמיד לבוא, והיינו, שעכשיו אפשר להיות הכיור רק בבחי' מדות, שהו"ע¹⁶ כיבוש ארץ ז' עממין, ורק לעתיד יוכל להיות הכיור גם בבחי' המוחין. ולאחרי שנתברר מה שיהי' נכלל בבריא, הנה הפסולת שנשאר ונפל ביצירה הוא בגסות עוד יותר, כידוע שהקליפה דיצירה יש בה (לא רק מדות ומוחין, אלא) גם בחי' הרצון, שהו"ע מקיפים דקליפה, שבהם הכיור הוא קשה יותר, כמבואר בלקו"ת¹⁷. והקליפה דעשי' היא גסה יותר, שהיא בחי' עתיק דקליפה, שהיא קליפה קשה ביותר, וכמבואר ענינה בדרוש תער השכירה להצ"ע¹⁸. וכל זה הוא הכיור בדרך מלמעלה למטה שנעשה מצד האור שלמעלה, עוד לפני עבודת האדם, שכיור זה הוא בכל א' מד' עולמות אבי"ע לפי מדרגתו, דבאצילות לא יגורך רע¹⁹, ובבריא רובו טוב וכו', עד שבעשי' רובו רע²⁰, ולכן נקרא עוה"ז ומלאו עולם הקליפות וס"א והרשעים גוברים בו, כדאיתא בתניא²¹ בשם הע"ח²². ולאחרי כן צריכה להיות עבודת האדם בדרך כיור מלמטה למעלה, והסדר כזה הוא, שתחילה צריך להוציא את הפסולת היותר גס, והיינו, שהפסולת היותר גס שאי אפשר לברור, צריך לזרוק, ועז"נ²³ ותשלך במצולות ים כל חטאתם, והטוב עולה ביצירה, ואח"כ צריך להיות עוד כיור ועוד כיור, עד שעולה באצילות ולמעלה יותר. והיינו,

(12) ראה עץ חיים שער לו (שער מינוט) ראה יב, כ. פריש"י שופטים יט, ח. ועוד.
 (הירח) פ"ג. שער מח (שער הקליפות) פ"א. (16) ביאור לדי"ה כי ביום הזה יכפר — מאמרי אדמו"ר האמצעי דברים ח"ג ע' אחרי כב, ב.
 איתצא ואילך.
 (13) סוף פ"ח.
 (14) ראה מאמרי אדמו"ר הוקן תקס"ה וראה עץ חיים שבעה עשר מג (שער ציור ח"ב ע' תת ואילך. אימט ואילך. מאמרי אדמו"ר האמצעי דברים ח"א ע' ד ואילך. עולמות) בהקדמה להדרוש. ועוד.
 אדמו"ר האמצעי דברים ח"א ע' ד ואילך. פ"ו (י, סע"ב ואילך). פכ"ד (ל, א).
 בראשית ברא תש"כ (סה"מ תש"כ ע' 19 שער מב (שער דרושי אבי"ע) סוף ואילך). פ"ד.
 (15) ראה לך לך טו, יט ובפריש"י ספרי (22) מיכה ז, ט.

ש"פ שלא, כ"ח סיון, מבה"ח תמוז, ה'תשכ"ב רצה

שע"י עבודת האדם בענין הכיורים מלמטה למעלה ניתוסף אור גם באצילות, שהרי גם אצילות הוא עולם גוהבל, וע"י עבודת האדם בכיור והעלאת הניצוצות מהאורות מרובים דתהו, נעשה תוספת אור באצילות, ומכ"ש שע"ז נעשית תוספת אור בכי"ע.

ד) והנה בעבודת האדם גופא ישנם כ' האופנים דכיור מלמעלה למטה וכיור מלמטה למעלה, והו"ע העבודה שמצד הנשמה, והעבודה שמצד הגוף, היינו עבודת הנשמה בהגוף ע"י התלבשות בנפש הבהמית. דהנה, עבודת הנשמה מצד עצמה, כיון שרוח האדם היא העולה למעלה²³, עבודתה היא בגילוי אור, והכיור נעשה בדרך ממילא, והו"ע כיור מלמעלה למטה, משא"כ העבודה שמצד הגוף היא באופן שהנשמה מתלבשת בנה"ב, שרוח הבהמה היא היורדת למטה²⁴, ועי"ז יכולה לברר ולזכך את הגוף באופן פנימי, שבשכיל זה צריך להיות הכיור באופן של התלבשות דוקא. והענין כזה, שהתחלת ועיקר העבודה היא בכיור הגוף הגשמי, ועי"ז נעשה כיור בכללות ההתלבשות, וכמשל הבנין שצריכים לחזקן מתחתיתו דוקא²⁴. וכדי לפעול שהגוף יהי' מבורר ומזוכך לגמרי, הרי זה ע"י ההתלבשות בנה"ב דוקא כו'. ועי"ז המבואר במק"א²⁵ במעלת כיור שם כ"ן על הכיור דשם מ"ה, ששלימות הכיור והזיכוך לגמרי הוא ע"י שם כ"ן דוקא, וכידוע ההוכחה על זה מענין משה ואלי, ששניהם היו נשמות דמ"ה, אלא שמשם הי' מ"ה דמ"ה, ואלי הוא בחי' כ"ן דמ"ה, הנה אלי פעל הזיכוך בגופו הגשמי עד שעלה בסערה השמימה²⁶, משא"כ במשה כתיב²⁷ ויקבור אותו בגיא, לפי שאמיתית הכיור והזיכוך הוא ע"י ההתלבשות דשם כ"ן דוקא. והיינו, דעם היות כללות הכיורים משם מ"ה דוקא שהוא המברר, ומ"מ, ככדי שיהי' הכיור בפנימיות הוא ע"י ההתלבשות דכ"ן דוקא. וכמו"כ הוא בעבודה, שכיור וזיכוך הגוף הוא ע"י התלבשות נה"א בנה"ב דוקא.

וכללות החילוק שבין כ' אופני עבודה הנ"ל (כיור בדרך מלמעלה למטה וכיור בדרך מלמטה למעלה), הוא החילוק שבין

(23) ע"פ קהלת ג, כא.
 (24) ראה תו"א בראשית ד, א.
 (25) ראה המשך תער"ב שם ע' אסוה. (26) מלכים ב, יא. וראה ד"ה ונגלה שנה זו (לעיל ע' רלט). וש"י.
 (27) ברכה לו, ג.

סתם, אלא צ"ל מרירות מעניי אלקות דוקא, והוא ע"ד משנת"ל (ס"ד) שעיקר הכיור הוא מצד שם מ"ה, שלכן אינו מספיק מרירות סתם, אלא צריך להיות מרירות מהתבוננות כאלקות דוקא, שמתכוון בגדולת הוי', דהוי' הוא כחי' מ"ה, איך שהוא ה' הוה ויהי' כאחד⁴⁰, ואין שום שינוי לפניו כו', ומזה יבוא למרירות גדולה כנפשו. אמנם, עדיין צריך להיות ההזדהות (כאוֹרְרַעֲנִיש) שלא יהי' ישות ומציאות מצד הביטול עצמו, ועל זה באה מלאכת הקוצר, שעוקר לגמרי ממקום גידולו, וענינו בעבודה הוא הביטול דשמו"ע, שבוה הוא נעקר לגמרי מישותו ומציאותו כו'. ואח"כ צריך להיות המעמר, כידועי⁴¹ בענין ואנחנו מאלמים אלוים בתוך השדה⁴², שלאחרי הקצירה מקבצין שבלים רבים ומחברין אותן וקושרין אותן באגודה אחת הנקראת אלומה, שהו"ע העלאת הניצוצות כו', ואלומים הוא גם מלשון אלם, שיש לו פה ושותק, שהו"ע הביטול, והיינו, שגם לאחר הביטול דשמו"ע צריך להיות ביטול נוסף, והו"ע ההתכללות המאלמים אלומים. וכל זה הו"ע כיור ראשון, והיי' ידועי⁴³ שביור ראשון אינו מספיק וצריך להיות כיור שני, ולכן לאחר כל זה צריך להיות שינוי המהות, שישנתה מהותו ויכל להיות מאכל אדם. והו"ע טוחן ולש, דטחינה הוא שינוי המהות, וכמ"ש רבינו הזקן בשו"ע⁴⁴ בביאור החילוק שבין טוחן שהוא אב מלאכה להמתך דק דק שהוא תולדת הטוחן, שהטוחן משנה את הגוף הראשון לגמרי. וגמר מלאכה זו דשינוי המהות הוא ע"י הלישה במים, שאז הוא החיוב דחלה, כמארז"ל⁴⁵ משעה שהאשה מקשקשת עיסתה במים מגבחה את חלתה, וענינו בעבודה הוא האהבה הנמשכת כמים, שזוהי עיקר העבודה, כמאמר⁴⁶ לית פולחנא כפולחנא דרחימותא (וכידוע שגם אהבה כרשפי אש הרי עיקרה הו"ע האהבה, שכללות ענינה הוא מים). ועיי"ז נעשה שינוי המהות להיות מאכל אדם, לבחי' אדם העלין שעל הכסא.

(ו) **ועפ"ז יובן מ"ש והי' באכלכם מלחם הארץ** תרימו תרומה להוי' וגו', דהנה, ענין האכלה הוא שעל ידה נעשה חיבור הנפש והגוף, והיינו, לפי שהיא למעלה משניהם⁴⁷. ועיי"ז נעשה הכיור דלחם

(40) זח"ג רנו, סע"ב. פרס שער א (שער ירושלמי שבת פ"ב ה"ו. כ"י פ"י, עשר ולא (תשע) פ"ט. תניא שער היחוד א. וראה חלה פ"ג מ"א. רמב"ם הל' ביכורים והאמונה פ"ז (פב, א).
(41) תר"א וישב כח, א.
(42) וישב לו, י.
(43) תר"א שם, ב. ועוד.
(44) אר"ח שש"א ס"א.
(45) ירושלמי שבת פ"ב ה"ו. כ"י פ"י, עשר שאר מתי"ב פ"ח ה"ב. שם ה"ד.
(46) ראה זהר ח"ב נה, ב. ח"ג רסו, א. לקו"ת פרשתנו מב, ג. ובכ"מ.
(47) ראה לקו"ת צו יג, ב ואילן.

העבודה דתורה והעבודה דתפלה²⁸, כידוע שתורה ענינה גילוי מלמעלה, ואמרו חז"ל²⁹ שדברי תורה אין מקבלים טומאה, לפי שאינם בהתלכשות, משא"כ תפלה היא העבודה שמצד המטה. וכן בתורה עצמה הוא הפרש בין תושב"כ לתושבע"פ³⁰, ותושב"כ הוא למעלה מענין הכיורים כו', ומשא"כ תושבע"פ שעז"ני³¹ במחשכים הושבני זה תלמודה של בכל. ובכללות הוא גם ההפרש בין גליא דתורה לפנימיות התורה³², דבגליא דתורה הו"ע העבודה כחומר ובלבנים כו'³³, משא"כ פנימיות התורה לית תמן לא קשיא כו' ולא מחלוקת³⁴.

וזָהָר גם החילוק שבין לחם מן השמים ולחם מן הארץ, דלחם מן השמים הו"ע הגילוי מלמעלה למטה, שזה הי' ענין המן שירד לבני"ן מן השמים כהיותם כמדבר, משא"כ כבואם לארץ נושבת, אזי נפסקה ירידת המן³⁵, ואז התחיל הענין דלחם מן הארץ, שנעשה ע"י עבודת ויגיעת האדם בכל פרטי הענינים דחרישה וזריעה כו' ששנה התנא בסידורא דפת³⁶, שהו"ע עבודת הכיורים בדרך התלכשות מלמטה למעלה.

(ה) **וכיָאֹר** סדר עבודת הכיורים מלמטה למעלה כלחם מן הארץ, דתנא סידורא דפת נקט, החורש והזורע והמעמר והקוצר והטוחן והלש כו'³⁷, שכל פרטים אלו ישנם בעבודת האדם. והענין בזה³⁸, דהנה, בתחילה צריך להיות ענין החרישה, שזוהי ההקדמה לכל המלאכות שלאח"ז, וענין החרישה הוא דמרפי ארעא³⁹, וענינו בעבודה הוא הביטול הכללי, שעל ידו נעשית ההכשרה שיוכל להיות ענין העבודה. והתחלת העבודה הוא הזורע, שזורע גרעין ונוקב בארץ, וענינו בעבודה הוא המרירות שבאה מההתבוננות בגדולת הוי', והיינו, שלא מספיק מרירות

(28) ראה גם המשך תרס"ו ע"י שלח ואילן.
ע"י שפ"ל ואילן.
(29) ברכות כב, א.
(30) סידור (עם דא"ח) קז, ג. ובארוכה — תורת חיים בשלח דש, א ואילן. המשך תרס"ו שם.
(31) איכה ג, י. סנהדרין כד, א. ראה שער אורה שער התוכחה ד"ה בכ"ה כסלו פנ"ד ואילן. המשך תרס"ו ע"י צ ואילן. ועוד.
(32) ראה זח"ב קפג, ב. מאמרי אדמו"ר הזקן הנחות הרי"פ ע"י עדיעת. תקס"ח ח"א ע"י מ. ד"ה ויענן וירעיבך תרל"ה (סה"מ תרל"ה ח"ב ע"י תי). ד"ה הנ"ל תרע"ה (המשך תרע"ב
(33) ח"ב ע"י אצט ואילן. תשכ"ג ס"ב (סה"מ מלקט ח"ד ע"י שנו).
(34) שמות א, יד. וראה זח"ג קנג, א (ברע"מ). הובא ונתבאר בתר"א, תר"ח ואוה"ת ר"פ שמות.
(35) זח"ג קכד, ב (ברע"מ). הובא ונתבאר בתניא אנה"ק סכ"ו.
(36) בשלח טז, לה.
(37) שם עג, סע"א במשנה.
(38) בהבא לקמן ראה המשך תרע"ב שם ע"י א.סו. וראה גם לקו"ת בהר"מ, ב ואילן. ועוד.
(39) ראה מר"ק ב, ב.

(מן) הארץ, שהי"ע כירור הניצוצות דההו, הכירור דשם כ"ן, ועד שנעשה ההגבהה וההרמה (תרימו תרומה) להוי, שיהי' בזה הגילוי דשם מ"ה דתיקון ששרשו למעלה מתהו, שהי"ע לחם מן השמים. והי"ע החיבור דלחם מן הארץ עם לחם מן השמים, שענינו בעבודה הוא החיבור דיחודא תתאה עם יחודא עלאה⁴⁸, וכמבואר בקונטרס עץ החיים⁴⁹ שגם אלו שמצד סיבות שונות עבודתם היא רק בבחי' יחוי"ת, הנה גם בהם צריך להיות המשכת יחוי"ע, שעיי"ז דוקא תהי' העבודה דיחוי"ת כדבעי. והענין יובן ע"פ משנת"ת בסידור שער ברהמ"ז⁵⁰ ובדרוש כי הוא יברך את הזבח אחרי כן יאכלו הקרואים⁵¹, דהנה אמרו חז"ל⁵² כל זמן שביהמ"ק קיים מזבח מכפר ועכשיו שולחנו של אדם מכפר עליו, דמלשון זה משמע שאף שיש דמיון בין מזבח ושולחן, הרי הם שני ענינים מיוחדים. ומבואר בזה, ע"פ הידוע בענין הפרש שבין אכילת מזבח לאכילת כהנים (שגם אכילת כהנים הי"ע של כפרה, כמאדו"ל⁵³ כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים), דאכילת מזבח הי"ע הכירור דמלכות, שהרי הקרבת הבהמה הי"ע זובח את יצרו כה"ס⁵⁴, כירור הגוף ע"י ההתלבשות בנה"ב, וענין זה עולה לבחי' המלכות. משא"כ אכילת אדם הוא למעלה מענין אכילת מזבח, והי"ע אכילת בחי' ז"א, שהוא בחי' אדם העליון שעל הכסא. וזהו גם ששולחנו של אדם מכפר עליו, שהכוונה בזה כאן לענין אכילת אדם העליון שעל הכסא שלמעלה מאכילת המזבח. וזהו ג"כ ענין החלה שניתנת לכהנים⁵⁵, שע"נ והי' באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה להוי, וכמשנת"ל שהי"ע החיבור דיחוי"ע עם יחוי"ת, שגם בהעבודה דיחוי"ת יורגש הכיטול דיחוי"ע⁵⁶. וזהו גם מש"נ תרימו תרומה כ"פ, דקאי על ענין התפלה וענין התורה, כמבואר גם כדרושי תרכ"ז ותרכ"ט⁵⁷ (חסר הסיום).

(48) ראה סידור (עם דא"ח) שער ברכת

המזון קט, א ואילך. אה"ת פרשתנו ס"ע תקלד ואילך.

(49) פרק ז.

(50) קיד, ג ואילך.

(51) מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ה ח"א

ס"ע קטב ואילך. וראה גם סהמ"צ להצ"ע צא, תרכ"ז ע' שלב ואילך). תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט ב ואילך. סה"מ תרי"ג ס"ע נה ואילך.

(52) ברכות נה, א. וש"נ.

בס"ד. ש"פ קרח, ה' תמות, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

ויקומו לפני משה גו' קריאי מועד¹. ואיתא בזהר² (ונתבאר בכיבורי הזהר להצ"צ³) קראי כתיב חסר יו"ד, אמאי קראי, אלא הכי הוא, מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, ורוא דא כל אינון כתרין עלאיין (שהם עשר ספירות דב"ן) דשמא קדישא (היינו שם מ"ה) אתאחיד בהו (דהיינו ששם מ"ה מברר שם ב"ן והיו לאחדים), כלוה זמינין מאתר דאקרי קדיש (בחי' חכמה), הה"ד⁴ מקראי קדיש, ואימתי בשעתא דמועד זמיין בעלמא (והיינו שבשבת נמשכים ומתגלים עצמיות מוחין דאבא בז"א, ועד"ז ביו"ט נמשכים מוחין דאמא שבתוכם נה"י דאבא). כגוונא דאינון כתרין עלאיין דזמינין מקדש עלאה, הכי נמי קדש תתאה (מלכות דאצילות, שנקראת ג"כ חכמה, חכמת שלמה, חכמה תתאה) זמיין לחילוי (נשמות ומלאכים דבי"ע) לאתעטרא ולאעלאה להו כו' ואינון חיליין כולוהו זמינין לאתעטרא בהאי קדש תתאה בזמנא דמועד שריא בעלמא (והיינו שבשבת ויו"ט נמשך להם תוספת גילוי אור מבחי' מלכות דאצילות, ע"ד שנמשך תוספת אור בז"א ע"י חכמה עלאה). וכגוונא דחילהא קיימין לעילא הכי נמי קיימי ממני דעמא כדוגמא דילה לתתא, וע"ד אקרון קראי מועד, ובגיין דאנון לתתא קראי מועד חסר אבל בשלימו יתיר אינון כו'.

ומבאר הצ"צ⁵, שתוכן מאמר הזהר הוא לבאר מה שנקראים גדולי

הדור קריאי מועד, ועל זה אומר שמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע, והרי הנהגת העולמות היא ע"י המדות דאצילות, שהם הנקראים קריאי מועד, וכמו כן ההשפעה ממלכות דאצילות לכי"ע היא ע"י י"ב מלאכים מחנה שכינה וכן י"ב שבטים, שהם מלאכים ונשמות היותר עליונים, שהם מקבלים ההשפעה תחילה, ועל ידם נמשך אח"כ לפרטים כו'. וכדוגמתם למטה בעוה"ז הן ראשי העדה שעל ידם הנהגת

(1) ריש פרשתנו (קרח טז, ב).

(2) ריש פרשתנו (קעו, ב).

(3) ריש פרשתנו (ח"א ע' תפג ואילך).

(4) אמור נג, ב. שם, ד.

(5) כיאורי הזהר שם.

מב, ד ואילך. ועם הגהות — כיאורי הזהר

לאדמו"ר הצ"צ ח"ב ע' תקעז ואילך.